

то и да стане, българското общество нѣма да има причини да скърби за събитieto отъ 4-и януарий: покаже ли се недостойно, то ще изгуби всѣки престижъ и ще стане невъзможно и като ръководителъ на българската студентска младежъ; — покаже ли се достойно, ще спечели въ очитѣ на тая младежъ и на обществото тъкмо онова, което до сега му е липсувало — нравственото обаяние. Ето защо ний не би се подвоумили да кажемъ: колкото бруталното затваряне на Университета и разгонването на професори и студенти да е скърбенъ фактъ, като признакъ и за ужасающа дивота и безкултурностъ въ висшитѣ политически сфери на страната, и за безплатието на общественното мнѣние и въобще на всѣки духовенъ факторъ въ нашия животъ, — но отъ него трѣбва да бѣде доволенъ всѣки, който гледа на общественитѣ събития отъ по-високо гледище и да цѣни великото възпитателно значение на създавани отъ тъмнитѣ сили случаи на борба за висшитѣ културни блага. Защото, между факторитѣ на историческия прогресъ първо мѣсто заема онзи духъ на злото и на отрицанието, когато великия Ваймарски Олимпиецъ бѣ въплотилъ въ безсмъртния образъ на Мефистофеля и бѣ написалъ на челото му вѣчния неговъ девизъ: *Ein Theil von jener Kraft Die stets das Böse will und stets das Gute schafft**. Не единъ пѣтъ прѣзъ последнитѣ 20 години отъ нашия свободенъ животъ тоя гений на злото е изслужвалъ висока служба за пробуждане на българския националенъ духъ.

* „Частъ отъ оная сила, която всѣкога злото иска и всѣкога доброто творѣ“.